

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: Krajské zdravotní, a.s.**, IČ: 254 88 627, se sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 13 Ústí nad Labem, zastoupené JUDr. Karlem Křížem, advokátem, se sídlem v Chomutově, Štefánikovo náměstí 1702, proti **žalovanému: Ministerstvu financí**, se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013, č.j. MF-85659/2012/55-124, PID: MFCR2XGMYD,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013, č.j. MF-85659/2012/55-124, PID: MFCR2XGMYD, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru č. 22/2012 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“) ze dne 10.7.2012, č.j. RRSZ 9146/2012, kterým byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 84.837.714,- Kč.

V žalobě uvedla, že jediným právním důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně je skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu tím, že neprodloužila lhůtu pro podání nabídek, ačkoli provedla úpravy v uveřejněném vyhlášení veřejné zakázky

a nepostupovala tudíž dostatečně transparentně, což mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Rozhodnutí ÚOHS nabylo právní moci, neboť předseda ÚOHS v řízení o rozkladu toto rozhodnutí potvrdil. Ustanovení § 99 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nedovoluje správnímu orgánu samostatně posoudit, zda ke správnímu deliktu došlo. Proti rozhodnutí, jímž byl rozklad zamítnut, se žalobkyně bránila žalobou ke správnímu soudu – Krajskému soudu v Brně, který žalobě přiznal podle § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) odkladný účinek. Žalobkyně vyšla z toho, že díky přiznání odkladného účinku žalobě nelze nahlížet na věc vedenou před ÚHOS jako na pravomocně skončenou, neboť právní účinky rozhodnutí, mezi něž patří i právní moc rozhodnutí, jsou až do skončení soudního řízení pozastaveny. ÚOHS i předseda ÚOHS rozhodovali podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Ustanovení § 73 a následující správního řádu přitom nese rubriku „Právní moc, vykonatelnost a jiné právní účinky rozhodnutí.“ Napadené rozhodnutí vycházející z rozhodnutí ÚOHS tedy bylo vydáno přinejmenším předčasně.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Neztotožnil se s tvrzením žalobkyně, že jediným důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně je rozhodnutí ÚOHS ze dne 4.4.2011, č.j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/KČe, které bylo v řízení o rozkladu předsedou ÚHOS potvrzeno. Žalovaný hodnotil v rámci odvolacího řízení důkazy podle své úvahy, přičemž posuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlížel ke všemu, co při řízení o dovolání vyšlo najevo. Při hodnocení důkazů žalovaný vycházel zejména ze Smlouvy č. CZ.1.09/1.3.00/10.00157 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad ze dne 3.11.2008 (dále jen „Smlouva“). Dále žalovaný citoval a rozebral, tak jako v napadeném rozhodnutí, jednotlivá ustanovení Smlouvy ve znění jejích dodatků a poukázal mimo jiné na porušení čl. XI odst. 1 Smlouvy a přílohy č. 5 Smlouvy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považuje za potřebné v úvodu zmínit základní pravidla postupu jeho přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Správní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrné z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. K požadavku na kvalitu žalobních bodů vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78 (publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS) následující: „*Uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“ Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy, až na výjimky, řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí, a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.

K výše uvedenému je nutno poukázat i na další pravidlo přezkumu ve správním soudnictví spočívající v tom, že podle ustálené soudní judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28.12.2007, č.j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26.3.2008, č.j. 9 As 64/2007-98). I případné absence odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tak může zhojit odvolací orgán ve svém rozhodnutí.

Žalobkyně vymezila v žalobě jeden jediný žalobní bod spočívající v tom, že jediným právním důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí a platebního výměru jemu předcházejícího bylo vydání nepravomocného ÚOHS, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu. Soud konstatuje, že již toto tvrzení bylo obsaženo v odvolání, na něž navázalo žalobou napadené rozhodnutí, přičemž žalovaný v tomto rozhodnutí na tvrzení žalobkyně obsáhle reagoval.

Soud konstatuje, že v platebním výměru správce daně je v odůvodnění uvedeno, že žalobkyně (příjemce dotace) se v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky s názvem „Doplnění zdravotnického zařízení a přístrojů – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem“ dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) tím, že nedodržela povinnost stanovenou § 40 odst. 6 ZVZ, neboť neprodloužila lhůtu pro podání nabídek, ačkoliv provedla úpravy v uveřejněném vyhlášení, a dále nedodržela postup při posouzení nabídky vybraného uchazeče ve smyslu ustanovení § 76 a § 77 ZVZ, přičemž výše uvedené postupy žalobkyně (zadavatele) mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. O kontrole zahájené správcem daně dne 14.12.2011 byl vyhotoven Protokol z fyzické kontroly ex-post (následně) ze dne 19.12.2011. Při stanovení povinnosti odvodu vzal správce daně na zřetel rovněž otázku efektivního nakládání s dotačními prostředky.

Žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že se neztotožňuje s tím, že jediným důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně je rozhodnutí ÚOHS a uvedl, že při hodnocení důkazů vycházel správce daně zejména ze Smlouvy. Dále žalovaný citoval čl. II., III. odst. 1 a 2, V. odst. 1, VI. odst. 5, XI. odst. 1, XXI. odst. 2 a 4, XXIV. odst. 2 Smlouvy a odkázal na bankovní výpisy ze dne 17.9.2009 a 30.11.2009. Dále poukázal na část 5 bod 5.1 písm. d), bod 5.7 Příručky pro žadatele a čl. 5 a čl. 26 přílohy č. 5 ve znění platném v době podání žádosti o poskytnutí dotace, dále vycházel i z části 2 bod 2.2, bod 2.2.2 a části 6 bod 6.1.2 Příručky pro příjemce ve znění platném v době uzavření Smlouvy. Z uvedeného pak žalovaný vyšel při formulaci závěru, že žalobce porušil čl. XI odst. 1 Smlouvy tím, že v rozporu s § 6 a § 40 odst. 6 ZVZ při provedení úpravy v uveřejněném vyhlášení současně přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek. Dále mimo jiné poukázal i na to, že žalobkyně jednala v rozporu s přílohou č. 5 „Pokynů pro zadávání veřejných zakázek“. Oprávnění k vydání platebního výměru pak žalovaný shledal v ustanoveních článků XI. odst. 1, XXI odst. 2, odst. 3 Smlouvy.

Z výše uvedené rekapitulace žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný a správce daně při vydání svých rozhodnutí, posuzují-li se tato rozhodnutí jako jeden celek, vycházel z vlastních zjištění, neboť správce daně provedl vlastní kontrolou u žalobkyně (viz shora konstatovaný protokol z fyzické kontroly) a žalovaný odůvodnění doplnil o konkrétní rozbor porušených ustanovení článků Smlouvy a ustanovení zákona, které vedly k oprávněnosti vydání platebního výměru. Žalobní námitka spočívající v tom, že správce daně, resp. žalovaný, vycházel z pouze z jiného navíc podle tvrzení žalobkyně dosud nepravomocného rozhodnutí ÚOHS je zcela nedůvodná. Argument odkladným účinkem žalobě podle § 73 s.ř.s. v jiném řízení tak ztrácí své opodstatnění, neboť žalobou napadené rozhodnutí stojí na vlastních zjištěních správce daně i žalovaného. Žalobkyně jiné žalobní body neuvedla, a proto se soud zákonností žalobou napadeného rozhodnutí z jiných důvodů nezabýval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová